

CONTINUEM LLUITANT EN DEFENSA DE L'EDUCACIÓ PÚBLICA

Per aconseguir que el Departament d'Educació faci un gir de 180 graus en la seva política educativa necessitem:

- ★ Un pla de lluita combatiu i elaborat amb la participació de professors i estudiants, sostingut en el temps i que vagi més enllà de la convocatòria de vagues educatives aïllades.
- ★ Comitès de lluita en els centres educatius amb professors, pares i estudiants coordinats a nivell local i nacional.
- ★ Estendre la lluita al conjunt de la classe obrera a Catalunya i a tota la comunitat educativa estatal, a través d'una vaga general en defensa dels serveis públics i en contra dels atacs del govern i dels empresaris.

Aquest curs els pitjors auguris de la LEC s'estan confirmant en els decrets de desenvolupament, com el d'autonomia, i en la política educativa del Departament. La majoria de centres públics han vist retallat el pressupost educatiu, reduint les plantilles i augmentant els alumnes per aula, acabant definitivament amb el batxillerat nocturn, suprimint grups de batxillerat diürn i cicles formatius. Aquestes mesures van directament contra la qualitat de l'educació, precaritzant les condicions laborals de mestres i professors, i retallant els drets democràtics dels alumnes d'instituts.

Ara, amb la major crisi econòmica des dels anys trenta, els empresaris i, lamentablement, amb l'ajut del govern central i del tripartit, tracten de fer carregar sobre les espatlles dels treballadors el pes de la crisi. A Catalunya, a més dels "pactes anticrisi" amb els empresaris i de l'aprovació dels EROs (expedients de regulació), tenim els atacs que està patint l'educació pública. La LEC suposa l'exemple a seguir per al govern central i la resta de comunitats, per facilitar la privatització del sistema educatiu beneficiant la privada concertada i impulsant, a la pràctica, la gestió privada dels centres públics. És molt significativa la lloança d'Esperança Aguirre a la llei educativa de Maragall.

La LEC i els retalls pressupostaris estan molt relacionats amb el recent gir a la dreta del govern PSOE, que ha presentat un atac salvatge en matèria de pensions, reforma laboral i retall de la despesa pública. En matèria d'educació, una proposta de Pacte amb el PP que suposa rescatar gran part de les mesures de l'antiga "Llei de Qualitat" del PP com els itineraris.

Aquest gir antisocial del govern no ha estat perquè sí: amb els diners públics el govern ha salvat als grans bancs i capitalistes, ara l'enorme deute generat per l'esclat de la bombolla especulativa immobiliària i la crisi econòmica s'ha traslladat als comptes de l'Estat i les Comunitats Autònomes. Però algú ha de pagar aquest deute. El pla de la burgesia és que el deute el paguin els treballadors, empitjorant les seves condicions laborals i atacant als drets socials conquerits, com l'educació pública o la sanitat pública. Les mesures plantejades pel govern central i el govern català demostren que estan cedint a les enormes pressions dels capitalistes. La lluita en defensa de l'educació pública està més vinculada que mai a la lluita perquè la crisi no la paguin els treballadors, sinó els seus responsables.

Lliçons de la lluita contra la LEC

Per quatre vegades en els últims dos anys, la immensa majoria dels professors i estudiants hem pres els carrers per exigir una educació pública de qualitat i una reforma educativa que beneficiés a l'educació pública. Demostrem àmpliament l'enorme força que tenim. Tanmateix, finalment la LEC va ser aprovada. Molts companys es pregunten perquè va ser possible una cosa així i, sobretot, com podem continuar fent front als atacs del departament d'educació i aconseguir victòries en la lluita.

El 14 de febrer de 2008, la primera vaga general de tota la comunitat educativa contra la LEC va resultar un gran èxit. Tanmateix, els dirigents sindicals no van donar continuïtat a la

mobilització, donant un marge de maniobra al conseller Maragall i al Departament del que fins a aquell moment no disposaven. Mentre que els dirigents de CCOO i UGT van confiar en la voluntat negociadora de Maragall i en la possibilitat d'aconseguir certs avenços en la negociació sense lluita, els dirigents d'USTEC, i en part CGT i ASPEPC, no es van atrevir a continuar la lluita sense la participació de CCOO i UGT.

Haver convocat junt amb els estudiants en aquell moment hauria impulsat, probablement, a la lluita també a CCOO i UGT i sens dubte hauria posat en serioses dificultats al Conseller. Es va demostrar en el curs següent: USTEC, CGT i ASPEC es van sumar a la convocatòria estatal del Sindicat d'Estudiants del 13 de novembre de 2008 contra els plans de Bolonya, convocant conjuntament a Catalunya contra la LEC. Encara que va comptar amb el rebuig dels dirigents de CCOO i UGT, molts afiliats d'aquests sindicats van secundar la mobilització que en general va ser vista amb enorme simpatia. D'aquest moviment va néixer la vaga general del 19 de març de 2009 contra la LEC, una vegada més en unitat d'acció i amb un èxit impressionant.

Tanmateix, sense treure les lliçons del 14 de febrer, després d'aquesta nova convocatòria els dirigents sindicals van tornar a donar un marge de confiança gratuït al govern. La lluita no es va continuar fins a final de curs, quan ja l'aprovació de la LEC era un fet. Però el que va fallar en la lluita contra la LEC no va ser la voluntat de lluita de professors i estudiants. Ni tan sols la simpatia dels pares a la nostra lluita, encara que la FAPAC doni suport el govern. El que realment va fallar va ser una estratègia sindical que confiés en la força del moviment, plantegés un pla de lluita més ampli elaborat amb la participació i creativitat de pares, professors i estudiants.

A més en aquell moment hi havia lluites educatives similars a altres zones de l'Estat. A València i Madrid, per exemple, es van produir en aquests dos anys mobilitzacions també en defensa de l'educació pública. També a altres llocs. També el moviment contra els Plans de Bolonya, que no només afecten als universitaris sinó al conjunt d'estudiants i treballadors.

De fet, la manifestació del 19 de març va anar a l'endemà d'una brutal repressió dels mossos d'esquadra contra els estudiants. És a dir, es podien haver unificat les diferents lluites, ampliar la mobilització i estendre-la, per poder haver actuat amb més força, arribant a més sectors socials.

I ara què

Després de la mobilització d'avui, quins següents passos es poden adoptar? Des del Sindicat d'Estudiants creiem que un primer punt fonamental és convocar a tots els centres, tant de primària com de secundària, assemblees de professors (conjunctes amb els estudiants als instituts), obertes als pares, on es faci un balanç de la mobilització i es discuteixi un pla d'acció. Aquestes assemblees haurien de discutir propostes concretes de com continuar i intensificar la lluita, propostes que poguessin ser modificades o millorades en el transcurs d'un debat democràtic però efectiu. Les assemblees haurien d'elegir un co-

mitè de lluita, amb representants dels sectors presents a les assemblees que puguin ser elegits i revocats en qualsevol moment i que es coordinin a escala local i arreu de Catalunya i que s'encarreguin d'executar les decisions de les assemblees i organitzar les tasques aprovades. Aquests comitès de lluita i assemblees no són per substituir ni enfrontar-se als sindicats, sino que s'han de complementar per impulsar la lluita fent partícipes a la comunitat educativa.

Com a primer punt, creiem que ha d'estar l'aprovació d'un calendari de mobilitzacions, amb diverses accions de lluita inclouent altres jornades de vaga. Estem d'acord amb la idea que les vagues "bolet" són insuficients, però no creiem que tinguin sentit, per exemple, concentracions per col·legi o localitat o una vaga indefinida. Són millor accions esglaonades, que vagin de menys a més, buscant agrupar el major nombre de gent possible i ampliant la repercussió social.

Des del nostre punt de vista, organitzar un pla de mobilitzacions, amb la convocatòria de diverses vagues d'estudiants i professors començant al mes d'abril, un pla de lluita sostingut en el temps, dins del qual s'organitzi una gran manifestació ciutadana un cap de setmana que involucri tots els treballadors, preparant-la prèviament amb piquets informatius de professors i estudiants als polígons industrials i als barris i ciutats obreres, adreçant-se especialment a pares i mares d'alumnes, fent una crida a la solidaritat i la unificació de les lluites.

Ja no n'hi ha prou amb esperar a veure si el conseller es decideix a negociar. L'experiència demostra la nul·la voluntat de Maragall de mantenir qualsevol tipus de negociació seriosa. Per això creiem que el pla de mobilitzacions no s'ha de desconvocar si el conseller planteja una nova negociació. No és que ens neguem a negociar, però sens dubte, només continuant la mobilització al carrer tindrem força en una taula de diàleg amb el Departament.

Aquestes propostes van en la línia del que es va acordar en la reunió de zona de mestres de Cornellà, on la majoria d'escoles van decidir una proposta de continuïtat amb vaga el 14 i 15 d'abril i una gran manifestació en defensa de l'escola pública per agrupar a pares i mares, estudiants i treballadors en general. Aquest és el camí! Si aquest pla de lluita es concreta, el Sindicat d'Estudiants s'hi sumarà, i emplacem als dirigents sindicals a fer el mateix.

Sens dubte els sindicats tenen la major responsabilitat sobre com continuar la lluita. La millor manera d'estendre i unificar el conflicte seria convocar una vaga general a tot Catalunya que vinculés la lluita en defensa de l'educació pública amb la defensa dels llocs de treball i de les pensions, contra els EROs i perquè la crisi la paguin els seus responsables. Aquesta Vaga General a Catalunya seria el primer i necessari pas cap a una Vaga General a tot l'Estat.

Obrers i estudiants, units, i endavant
Contacta amb el Sindicat d'Estudiants
i discutim aquestes idees

SI ETS ESTUDIANT: AFILIA'T AL SINDICAT D'ESTUDIANTS
SI ETS PROFESSOR/A O MESTRE/A, CONTACTA AMB NOSALTRES

ORGANITZEM-NOS PER CONTINUAR LA LLUITA

www.sindicatdestudiants.net

Seu Sindicat d'Estudiants: Casal Marxista - c/Reina Amàlia 6, baixos esquerra, 08001
Metro Paral·lel o Sant Antoni · 933 248 325 · barcelona@sindicatdestudiants.net

